

REGÉLO.

Pesten vasárnap június 20^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' b o s z ú.

(Krodeti novella.)

T. ez. id. W. JANKOVICH MIKLÓS urnak

szíves baráti tisztelettel. °)

I.

Két szemében ég két
Gazdag drága kő,
Moszkva czár fején sincs
Gyémánt illy dicső.

Ottília himző rámánál ült; finom ujjai mesterileg utánzának egy rózsán függő pillangót. Szivárvány színekkel vala ez fehér bárson- alapra mintegy oda lehelve. E' mestermű a' kisedővő intézet javára adandó bál alkalmával kijátszandó női kézmunkák között bizonynyal kivívja az első helyet, 's boldog, ki azt nyerendi! — De úgy látszik, a' himzőnő szemei kifáradtak a' csillogó színekbe szünteleni nézéstől; — puha kezét a' rámára nyugtatá, 's a' gazdag butorzatú szobán végig nézett, mintegy tárgyat kereső, melylyen szemei kinyughassanak. Végre ezek a' roppant tükör alatti asztalon álló virágkosáron megállapodtak. A' már ritkulni kezdő camelliák még néhány gyönyörű példánya vala itt; több szép fehér jáczint — rózsza színben végződve, 's könnyű zöld vonalokkal kelyhökben — nemzeti színekben diszelgének.

O bár mind azoknak keblökbe, kik dús illatjokat beszívják, nemzetiséget lehelnének! — Nehány felviruló rózsza egészíté-ki az izléssel felrakott csoportozatot. Ottília édes merengésben függeszté sötét szemeit a' tavasz e' hirdetőjeire; mert bár örök tavasszal diszelgő üvegházban fejlének virulásig — még is ma, martius 29-kén, látásuknál örvendve eszmélünk arra, hogy a' tavasz közelgvén, nem sokára szabad ég alatt is kéjelghetünk a' természet dús szépségeiben.

*) A' nagy tudományú 's honosink háláját méltán lekötelezett, érdemteljes hazafit mély tisztelettel kérem, ne mérje böles ítéletét e' beszélyke becsé szerint. — Uraságod olly elnézően, annyi kimélettel itélt eddigi kifordítványimról, hogy ez által bátor levék, ez első megkísértésemet önnek ajánlani. — Fogadja kegyesen igaz tiszteletem jeleül vidor szeszélyemnek e' kised szüleményét!

A' szerzőné.

Azonban Ottilia is erre eszmélt-e éppen, nem akarjuk meghatározni. — Tán egy nyiló rózsabimbót vizsgált, hogy azt mintaul véve, a' már kész rózsza mellé himezze még. — Olly pillanat volt ez, midőn vagy lelki vagy testileg kifáradva, nyugalomra van szükségünk. Ekkor lankadva hanyatlunk a' ruganyos karszék támaszára, 's gondolatink messze szárnyalnak; de még sem tudnók meghatározni, hova.

Azonban Ottilia jól tudá, mire eszmél. A' virágok megpillantásánál érzé, miképp' azon ösvény, mellyen ő az örökkévalóság felé halad, a' kegyes sorstól körül van ültetve a' legillatosb, legritkább szépségű virágokkal; 's mérhetlen boldogsága érzetében mélyedtek-el gondolatai. Mintegy délutáni hat óra lehetett, midőn az üveg ajtó bronz- kilincse felpattanván, a' kinyitlt ajtón egy barna ifjú, lélekteli vonásokkal, lépett-be. Ottilia ez által merengéséből felriasztva, kedvetlenül 's kissé lassún emelkedék-fel üléséből, 's hátra néze; azonban az ifjú látásánál a' könnyű ború, melly magas homlokára vonult, gyorsan eltűnt, 's vidor mosoly ülő körül keskeny ajkait; fejét kissé balra hajtá, hogy a' belépő elől elrejtse arcának csintalan kifejezését, 's kezébe fogá gyorsan a' tűt, és himezni kezdte.

Ez alatt az ifjú az ebédlőbe nyiló ajtót nyitva hagyva, közelebb lépett, Ottiliát üdvözlé, 's átellenébe ült.

„Mit mivelnek nagysád szép kezei?“ — 'S a' kissé rövidlátó lehajolt, a' munkát vizsgáló.

„Egy cigiarro-táskán önnek jelképét!“ — mosolygá Ottilia. Azonban erre a' felelet elmaradt; — mert a' nyitlt ajtóban nesz nélkül egy szép hölgyalak állott-meg; ezt pillantá-meg az ifjú, 's örömsugár villanyozá arcát, 's erre elállott válasza. Midőn Ottilia hátra tekintett, látá, miként a' hölgy földre süté szemeit.

„Irma! nem jössz hozzánk? egész délután szobádba zárkoztál!“

„Emmi barátnémnak irtam, — mond az lágy, melodiás hangon — 's most téged jövök kérdezni, hanyadik van ma?“

„Hétfő, és pedig martius 29-ke. Azonban ma posta ugy sem megy; azt utóbb is rá irhatod. Jer, kérlek, ülj hozzánk!“

'S a' hölgy kissé félénk léptekkel közeledék, 's Ottilia mellé hallgatva ült-le. Az ifjúnak egy hosszú pillantatával találkozott, 's a' vér befutá lilium-arcát.

E' két hölgy különös ellentétben álla egymáshoz. Ottilia igen világos szőke fürtei gazdag csigákban omoltak gömbölyű vállaira; sötét barna szemei nagyok valának, tüzesek 's lélektelik; vonásai nem éppen tökélyesen szabályosak, de kifejezhetlen báj honolt arcán. Apró száját örökös mosoly ülő körül; 's vidorság, élénk-

ség, és egy igen elmés kifejezés arcán valának tükrei boldogsága, kifogyhatlan jó kedve, 's mindenütt kiesillogó fényes eszének. — Ehhez járult magas, karcsú termete; rendkívül finom és fehér arcbőre, 's fris, élénk szín az arcok haván. Az átlátszó ruhaújjak csak könnyen takarák a' finom, gömbölyű, teljes szépségű karokat. Ottiliánál az egész vala szép; feje talán nem annyira tetszenék nekünk, ha nem volna illy szép termetre helyezve. Egyik emelé a' másikat.

Irma ében-haja hátra volt simitva, 's így az arcznak finom, gyönyörű contourját láttatá. Vonalai tökélyesen szabályosak; orra finom és hajlott; nagy égbék szemében a' szelidségnek, angyaljóságnak leirhatlan kifejezése. Ajkai körül örökös, szelid melancholia honolt; 's ha mosolygott is, nem szabadulhatott ettől, 's mindig bús volt e' mosoly. A' tökélyes szépségű fő egy szép angol aczélmetszvényhez hasonlita. Termete középső 's karcsú vala, de majdnem kissé nagyon finom. Arcbőre nagyon fehér; arczain a' legkönnyebb pir is, alig vala fellelhető.

Irma szebb volt; Ottília csillogóbb. Vonzó mindkettő. — Az ifjú most így kezdé: 's nagysád Martiust mondott? Nagysád honunk nyelvének mestere, 's nem monda — (kissé gondolkozott) — t a v a s z e l ő t ? !

Ottília nevetni kezdett. — „Lássa ön — mondá csintalan mosolylyal — önnek is gondolkozni kellett! Szeretem az ujitásokat, de csak, ha könnyen szert tehetek reájok. Minek fejemet törni?“

„De minek latin szókat használni? ha nyelvünknek a' nélkül is van szava hozzá. — Csak egy kis gyakorlás, 's nagysád bizonynyal nem sokára elősorolandja az elő- és utóhókat.“

„Én? nehezen! — vága szavába Ottília — vigyázzon csak ön is, hogy egyszer az ujitással zavarba ne jöjjön!“

A' vadászatról visszatérő férjnek belépte szakitá félbe e' kis szóvitát.

II.

Csak sovárgok, csak tűnődöm,
Nem tudom miért,
Mintha égnék 's vágyakoznám
Birhatatlanért.

CSABA.

Két nappal ez után, csütörtökön, ugyan azon teremben reggeli 11 órakor, a' himző ráma előtt látjuk Irmát állani. Szép sze-meit a' munkára süllyeszté, majd pedig égre emelé. Két nehéz köny szabadult-ki a' sűrű pillák alól. — Ugy látszik, tudtán kül bonyolítja össze kezében a' selyem, ezüst 's arany szálakat olly annyira, hogy haszonvéhetlenekké válnak. — Mélyen el van merülve bis

eszméibe. Azonban villámsebességgel nem tükrözi magát semmi csatazó érzelem, semmi odább röpte egy eszméről másikra; 's úgy látszik, csak egy tárgy foglalja-el őt annyira; csak egy re eszmél.

Ottília csendes, gyors léptekkel jött-be. Részvétellel vizsgálá Irmát, majd pedig egy bibor selyemmel bevontt karszéket könnyen futó kerekein a' nyílt ablakhoz tola. Erre térdelt most, 's a' puha vánkosra könyökölt.

A' nap tavaszi meleg sugarakkal süttött-be, sugara az ablak melletti asztalon álló nagy kistály gyümölcs- tartón törtek-meg, 's ez százszorozván azokat, gyémántként ragyogott.

Irma mind ezt nem látszék észre venni; helyzetében mozdulatlan maradt.

Ottília sem volt ma olly vidor, mint máskor. Ő is látszék valamin fejét törni, 's tervet koholni. Az arany fűtökkel feltűnő el-léntétben álló 's a' sötét szemeket csudabájjal árnyazó fekete szemöldöket komoran huzá össze. Ugy látszik, női gyöngédség a' szükség érzetével harcra kelt. — Végre gyorsan felugrott, szemei villogtak, 's felkiálta győzelmi érzéssel: „boszút állok rajta!”

Sl—ta Etelka.

(Folytatása következik.)

ELETTÖRTÉNET.

MORE HANNAH, Anglia legtermékenyebb írónőinek egyike, Stappletonban, Gloucestershireben, hol régi norfolki családból származott atyja iskolai előjáró volt, 1745-ben született, 's 1833-ki télelő 7-kén meghalt. A' költészet nemtője korán terjeszté-ki fellette szelid szárnyait, 's önalkotásul megerősödté előtt jóval hamarabb mutatkozott költői művek iránti élénk érdeke. Dajkája, ki Dryden házában lakott, nem tudott neki a' nagy költésztől eleget beszélni. Ha illy elbeszélések képzőerejét egy részről fölmelegíték, más részről atyai házának szorultt állapotja nem volt alkalmas költészenemtője szikráját lánggra lobbantani. Szerencséjére 12. éves korában Bristolba jöve, hol idősb nőtestvérei iskolát nyitának, 's elmeéle és tanulékonyága itt ébreszte legelőször általános figyelmet. Az idősb Sheridan 's Ferguson csillagász figyeltettek másokat talentumára, 's bátoriták őt, hogy magát írói pályára szentelné. — 22. éves korában a' testi és szellemi kecsékkel természetből egyiránt megáldatott gyöngéd viszonyba lépett Turner-, Bristol közelében élt földbirtokossal; 's ámbár e' viszony következménye házasság nem vala, 's utóbb feloldaték, Turner még is köteleznek tartá

magát a' vagyontalan Hannahnak évi díjat, mi Angliában gyakori eset, rendelni; mi őt azon karba tévé, hogy magát egészen a' literaturának szentelé, 's 1774-ben Londonba ment. Itt Garrick talentumától elragadtatva, e' művész 's műveletei rajzát egy barátnőjének megírta. Garrick, kinek ezen értekezés esetleg kezébe jött, maga mutatá-be magát a' fiatal irónónél, 's bevezeté őt ama híres körbe, melly akkoron Anglia valamennyi szellem-elemét magában egyesíté. Itt történt, hogy Hannah Reynolds, Burke, Johnson 's másokkal társalkodva mindig nagyobb munkásságra serkentették. Valamennyi kiadott munkája erkölcsi hatására nézve dicséretre méltó, 's mi a' tudományos kidolgozást illeti, jóval felülemelkedik az ilyenmű munkák közepszerűségén. 1777-ben jelent-meg „Percy“ első szomorújátéka, melly neki 750. f. st. (akkor rendkívüli) tiszteletdíjt hozott-be. Abban ő sok erőt 's az elrendelésben dramai tapintatot mutatott, 's e' szakban még sokat teendett, ha vallásnézetei fordulatot nem vettek volna, melly e' mezőt előtte elzárta. Mivel az angol játékszínt minden tudományos intézet közt legbűnösbnak tartá, Garrick halála után 1786-ban eltökélé magában annak számára mitsem írni, 's minden ismeretségről lemondani, melly őt a' szinpaddal legtávulabbról is érintkezésbe hozhatná. Cowslip Green-be Bristol mellett 's utóbb Barley Grove-be vonult tehát, hol nőtestvéreivel a' főegyházi papság egy részének ellenzése daczára iskolát nyitott, mellyben a' szomszéd, vesztére hagyatott lakosságot a' vallásban oktatták, Sok évig hatott ő szóval és tettel; 's azon korában is, midőn irói talentuma hanyatlani kezdé, fáradozásai az alsóbb osztályok oktatása körül félbe nem szakadának. Neki Anglia 16—1700. társulatot 's iskolát köszönhet. A' tekintet 's tisztelet, mellyet élvezett, olly nagy vala, hogy őt Karolina hgnő nevelése terve iránt is megkérdék. Sajnálni lehete, hogy élete végkorában szerencsétlen buzgólkodása minden világi ellennevetségesre 's dőreségre vezeték őt. Nővérei halála után Cliftonba vonult, hol meg is halt. Mint erkölcsi irónótól nagy érdemét el nem tagadhatni; ő a' nyelvnek is mestere vala. Heves képzőereje 's talpraesett elméssége volt, 's munkái kivitelében eredetiség nem hiányzik; hanem a' költészet eredetileg alkotó szelleméből nem sokat birt. Muzája aggódva tapad a' fennálló mulékony alakokhoz, 's belőlek huzza életerejét. Sokszor áldásdús hatását a' felsőbb 's alsóbb rangú angol társaságra kisem hozandja kétségbe; hanem éppen az angol egyházi 's társas viszonyok azok, mik munkáit alkották.

KÜLÖNFÉLE.

A' császár új öltözet-e. — A' következő regét Andersen dán költész nem rég megjelent „gyermekregéiből“ kölcsönöztük, hízelve magunknak, hogy a' költész barátinak kedves dolgot teendünk, ha őket e' kellemes tréfa közlésével ez adományra figyelmeztetjük.

Sok év előtt élt egy császár, ki új ruhákban annyi tömördek sokat helyezettett, hogy minden pénzét odaadá, csak hogy mindig piperésen járhasson. Katonáit föl sem vévé; színházzal keveset törődött, 's oda csak azért ment, csak azért sétált, hogy új ruháit szemléltesse. A' nap minden órájára különös öltözet-e volt, 's ha valamilyen király, vagy császárról mondjuk: „a' tanácsban van“ — ő róla ezt kell mondanunk: „a' császár a' köntöskamrában van.“ A' nagy városban, melly lakhelye volt, az idő vigan mult; minden nap idegenek jövének. Egykor két csaló, kik magukat művésztakácsoknak nevezék, jelentek-még, 's kihirdeték, hogy legmesterségesb kelméket szőni tudnak, mellyekben nemcsak a' szín 's minta pompás szépségűek, hanem az azokból készített köntösök olly csudálatos tulajdonúak, hogy mindenki előtt láthatlanok, ki hivatalában ügyetlen vagy általában együgyű. — Azoknak pompás ruháknak kell lenniük! — gondolá a' császár. — Ha illy öltözetem volna, legott megtudhatnám, ki nem termett hivatalára, 's az okos és buta emberekre is nyomban ismerhetnék! Nosza illy kelmét kell birnom! — 'S a' két ugynevezett művésznek nagy öszveget adatott, hogy a' munkához azonnal foghassanak. Ők két szövőszéket állítottak, 's úgy színlék magukat, mint ha szorgosan dolgoznának; azonban szálakat föl nem huztak. Legfinomabb selymet 's legjobb aranyat kívántak, de mind a' kettőt zsebbe dugák, 's az üres szövőszékeken késő éjig dolgoztak. — Szeretném tudni, mennyire haladtak már kelmémel a' művészek! — magában szólt bizonyos idő múlva a' császár De visszaemlékezvén, hogy a' kelmét együgyű vagy hivatalára nem termett nem láthatja, megzavarodott. Hivé ugyan, hogy neki mitől sem kell tartania, még is inkább mást akart oda küldeni, ki tudósítást hozna a' férfiakról, mielőtt maga látná, mi karban van a' munka. A' város minden lakosa hallott a' csudálatos tulajdonról, mellyet e' kelme birandó vala, 's mindnyájan kandiak voltak szomszédok okosságát vagy tudatlanságát vele megpróbálni. — Öreg becsületes ministeremet küldöm — szólt végre hosszas fontolgtatás után a' császár — ő legjobban látandja, millyen a' kelme; mert esze van, 's hivatalára nálánál kiséem alkalmasabb. — Az öreg minister elment a' terembe, hol a' két csaló szövőszékeikben egész erővel dolgozott. Istenem, szemmeresztve gondolá a' férfi, hisz' én a' szövőszékeken mitsem láthatok. E' gondolatát azonban nem nyilvánítá. A' csalók udvariasan kérék őt, méltóztatnék a' szövőszékekhez közelebb lépni, 's kérdék, nem tetszik-e neki a' kelme, nem felette szép-e színe? — 'S az üres szövőszékre mutatának. A' szegény öreg minister csak nézett, csak nézett, de a' szövőszékeken mitsem láthatott, mert misem vala rajtok. — Jó Isten! — gondolá magában — hát én csakugyan tökfűlkő vagyok? Ezt nem hittem volna; de azt egy embernek sem szabad tudni. Hivatalomra nem volnék alkalmas? Nem, azt az egész világért nem mondhatom, hogy a' kelmét nem látám! — No's, minister ur — szólt fürgén dolgozva egyik a' csaló közül — mitsem szől, hogy tetszik önnek a' szövet? — O a' munka jeles! viszonzá az öreg ur, a' szövőszéket szemüveggel vizsgálva, E' minta, e' színek! — a' császárt ha-

ladék nélkül tudósítom, hogy mindkettőt igen szépnek találtam. — Az nekünk igen kedves leend! szállának a' csalók, 's leírák a' különféle szint 's mintát, melyekből a' szövet áll. A' minister figyelemmel hallgatott, hogy a' császárnak a' mondottakat újra elmondhassa. Azután a' két férfi, a' szövet tökélyes bevégezéseül, még több aranyat és selymet kért: de mindent, mi nekik adva volt, ismét saját zsebökbe dugák, 's az üres szövöszékeken, mint eddig, szorgosan dolgoznak. — Bizonyos idő múlva más tisztet küldött oda a' császár, látandót, mi karban van a' szövet. De ezen ur is úgy járt, mint az öreg minister; bámult a' szövöszékekre; csudálkozva, minden oldalról vizsgálá azokat a' nélkül, hogy valamit észrevehetett volna; mert rajtok mi sem vala. — Nem találja ön a' szövetet szépnek, mint minister ur? — kérdék a' csalók a' császár új küldöttjét, 's fűgén dolgoztak, színekről 's mintákról beszéltek, mint azelőtt. — Ostoba csak nem vagyok! gondolá a' követ. — Zsiros hivatalomnak kell tehát lenni, mire nem vagyok alkalmas. Ez szép tréfa volna; de azt kineksem kell észrevenni. 'S így dicséré a' kelmét, melyet nem látott, 's a' csalók előtt örömét nyilvánítá, hogy a' szép szövetet látá; a' császár előtt is dicséré a' pompás látványt — A' szövetet most már a' császár is akará látni, 's udvari emberei, kik közt ama jó emberek is valának, válogatott kíséretében a' takácsokhoz ment, kik a' császár látogatása hírére legszorgosabban dolgoznak. — Nem csudateli a' munka?! — kiálták ama koronatisztek — Méltóztassék fölséged a' jelles kelmét, a' pompás színeket szemlélni! Egyszersmind az üres szövöszékekre mutatának, meg levéngyöződve, hogy a' többiek láthatják a' finomszövetet — Mi az? — szólt magában a' császár — én mitsemlátok! Ez borzasztó! — De hangosan dicséré az igéző kelmét, 's kegyesen mosolygva szemlélé az üres szövöszékeket. Hisz' meg nem vallhatta, hogy nem látja azt, minek látása fölött öröm miatt magukon kívül valának udvari emberei. Többi kíséroe is minden erőködés daczára mitsem láthatott; mindazáltal hangosan osztotak urok dicséretében, 's javasláék a' császárnak, hogy a' közelgő járdalathoz a' pompás kelméből csináltasson ünnepi köntösöket. A' császár ezt megparancsolá, a' két művésznek rendjeleket adta, 's őket udvari takácsaiul kinevezé. — Járdalat előtti éjjel a' két művész sokáig volt fel; 16 gyertya fényénél dolgoztak a' császár új öltözetén, mint azt mindenki láthatá: azután színlék magukat, mintha levennék a' szövetet, a' légben ide 's tova nyirbálták, 's czérna nélkül varának. Végre felugorva kiáltának: császáruink ruhái készen vannak. — A' császár egész udvarával megjelent, 's a' két csaló egyenként mutatá a' ruhadarabokat, a' nadrágot, felső öltönyt 's köpönyeget, magasan fölemelve kezeit. Az öltözet pókhálóként könnyű; azt hinné az ember, hogy mi sincs rajta. De éppen az e' finom szövet becse! — Így kiáltának, 's mindnyájan megegyeztek a' mondottakban, csudálva a' pompát. A' császár levetközteté magát, 's a' csalók a' láthatlan ruhákba felöltözteték őt, mialatt minden oldalról tükörben nézgeté magát. A' jelenvoltak magasztalák öltözete dicsőségét, 's a' menet elindult. — A' városban is kíváncsiak valának látni a' csudaszövetet, 's midőn a' császár elhaladott, ablakokból, erkélyekről 's utszán az egész nép kiáltott: mi dicső köpönyeg! mi jeles uszaly! mi szépen áll a' felső öltöny! mert ki sem akará megvallani, hogy együgyű. Csak egy kis gyermek kiálta: hiszen a' császáron mi sincs! — Elejénte neveték a' gyermek együgyűségét, de a' sokaság végre azt lelé, hogy igaza lehet, 's ugyanazt kiáltá. De a' császár és udvara úgy vélék,

nem kell tudatniok, hogy magukat rászedeték, 's komolyan tova haladának, és a' kamarások még azután is gondosan vivék a' láthatlan uszalyt, jóllehet kezeikben mi sem vala.

Helyettesíthető abrak. A' kocsisok, kik a' voggesi megye hegyi részeitől kösznet visznek a' legtávolabb részekre, évek óta lovaik ededelül kenyeret adnak zab helyett a' legsikeresebb módon, mivel ez nemcsak gazdasági tekintetben nyereséges, hanem a' lovak is sokkal erősebbek tőle.

E' folyóirat t. cz. olvasóihoz.

Alábbirtt tisztelettel jelentem, hogy **saját szerkesztésem alatt** folyó esztendei július elejétől fogva a' *Regelő* - Honművész **nem** jelenik-meg: felsőbb helyen azonban már tétettek lépések, hogy e' lapok kiadása más által folytathassék. — Midőn ennél fogva e' folyóirat minden rendű pártfogóitól szíves bucsút veszek, ajánlom egyszersmind annak, mint honunkban e' nemű legelső vállalatnak, további pártfogását. — Hogy egyébiránt említett visszaléptemről előbb nem értesitem a' t. közönséget, főoka az volt, hogy az újabb kiadónak legfelsőbb helyről adandó szabadalom megérkezhetését már ez időre reményltem; mellynek elkésése azonban kötelességemmé teszi most, midőn még elég ideje van, figyelmeztetni a' t. közönséget arra, hogy e' lapok további folyamatajának megrendelését **csak akkor** mellőztassanak megtenni, ha az iránt újabb felszólítás 's az előfizetésre felkérés fog következni. Történhetik-e az még e' hónapban, vagy később, a' körülményeknél fogva bizonyosan nem határozhatom-meg. — Azon néhányan, kik a' *Regelő*nek jövő második fél esztendei lapjaira már előfizettek, nálam alólírttnál az **eredeti nyugtatóvány** előmutatása mellett visszavehetik pénzüket, vagy azt a' *Regelő*nek annak idejében folytatandó lapjaira az új kiadónak kiszolgáltatás végett nálam hagyhatják, vagy pedig, ha tetszik, más folyóíratra fordíthatják, mit bérmentes levelekben nálam megrendelhetnek, 's én hazafiságos kötelességemnek tartandom bennem helyzett szíves bizalmuknak pontosan megfelelni. — Azokat végre, kik irományaikkal segéltek hazafiságos törekvésemet, hálás köszönet mellett kérem, kiknek úgy tetszeni fog, e' hónap végeig a' *Regelő* - Honművészben ne talán meg nem jelenendő kézírataikat ne terheltesenek tőlem vagy elvitetni, vagy irántok bérmentes levelekben szándékjokat velem közleni. Olly irományok felől, mellyek **minden nyilatkozás nélkül** a' folyó **esztendő végeig** nálam hagyatnak, a' felelőséget magamra nem vállalom.

Mátray Gábor m. k.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.